

fører, skal aflægge Prøve i 2 Straffe- og 2 private Sager, ikke burde forandres derhen, at Prøven alene skal aflægges i private Sager, hvis Tal da skulde forøges til 3. Flertallet har imidlertid ikke fundet, at der er fyldestgørende Grund til at fravige Forslagets Bestemmelser i saa Henseende. Derimod har man fundet det tilraadeligt at bestemme, at Prøven først skulde aflægges i de civile Sager, og at der først derefter, naar Bedkommende havde bestaaet denne tilfredsstillende, da blev givet ham Afgang til at aflægge Prøven i Straffesagerne.

Til § 4.

Flertallet foreslaar her i Overensstemmelse med Landssthingsudvalgets ovennævnte Betænkning af 12te Juli 1880 og Sagførereforeningens Bestyrelse, at den Dommerfuldmægtig, der attraar Bestikelse som Underrettsagsfører, bør have havt Autorisation som 1ste eller eneste Fuldmægtig, idet de Forretninger, der i Reglen ere overdragne 2den eller 3die Fuldmægtig paa Retskontorerne, ordentligvis ikke ere af en saadan Betydning, at de afgive nogen Garanti for en tilstrækkelig Uddannelse til Sagførervirksomheden.

Til § 16.

At Bestemmelsen i Straffelovens § 254 om, at den, der til eget Brug uberettiget anvender betroede Penge, under de i Paragrafen nævnte Betingelser kan fritages for Tiltale og Strafsansvar, i det Hele turde anses for mindre heldig, har Flertallet ikke været i Tvivl om. Men det har dog ikke kunnet finde det rigtigt at ophæve Bestemmelsen alene for Sagførere, saa meget mere som det omhandlede Forhold ikke i og for sig er knyttet til den egentlige Sagførervirksomhed, men derimod til en Inkassations- og Kommissionsvirksomhed, hvortil Sagførerne ikke ere eneberettigede. Vexellerere, Kommissionsører, Fuldmægtige paa Retskontorer og mange andre Forretningsfolk have ofte den Slags Forretninger i samme Om-

fang som Sagførere, og der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at lade dem, fremfor Sagførerne, nyde Godt af de særegne Bestemmelser i Straffelovens § 254. Paa den anden Side vil det heller ikke kunne nægtes, at det vilde være høist uheldigt, om Sagførere, der have gjort sig skyldige i slige uredelige Handlinger, vedblivende skulde kunne fortsætte deres Virksomhed som Sagførere, indtil de, som hidtil er fket, (jfr. Dom i Højesterets Tidende 1886—87 S. 607) gennem civilt Søgmaal fradømmes Retten til Sagførervirksomhed. Flertallet har derfor forment, at en Sagfører, der har gjort sig skyldig i det omtalte Forhold, under den mod ham anlagte offentlige Sag eller, hvis ingen saadan maatte være anlagt, da under en særlig Straffesag, bør fradømmes sin Bestikelse. I Henhold hertil foreslaas det, at 2det Stk. af § 16 udgaar, hvorhos der til § 23 stilles et Ændringsforslag af det anlydende Indhold.

Til § 19.

Det er her blevet anset hensigtsmæssigt udtrykkelig at udtale, at det kun er de til Møde i vedkommende Ret berettigede Sagførere, der for Betaling maa affatte Processkrifter for Parterne, og at saaledes f. Ex. Underrettsagsførere ikke for Betaling kunne procedere for Overretterne, hvad ikke for Tiden skal være helt ualmindeligt.

Til § 20.

Overensstemmende med en Hensiktsstilling fra Sagførereforeningen tilraader Flertallet, at Minimum af Straffen for Indgreb i Sagførernes Eneret bestemmes til 100 Kr., hvilket derhos ogsaa formenes at burde bestemmes i det i Forslagets § 12 nævnte Tilfælde.